

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοσιμία,
κρίσις καὶ τρικυμία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ δεκαεννιά,
πάλι τὸ Κορδόνι στέκει 'στὰ πανιά.

Τάδε λέγει Φασουλῆς 'δοὺς φωστῆρας τῆς Βουλῆς]

Ἄς χαρῇ καθένας βλάμης,
πάει καὶ τὸ δάνειον...
ἓνα πνεῦμα τὰς Δυνάμεις
'φώτισ' ἐπουράνιον,

καὶ τὸ πρῶτον τῆς τὸ κύρος ἡ Πατρίς ἀναλαμβάνει,
καὶ 'στὰ πλοῦτη καὶ 'στὴν πίστιν ἄλλο κράτος δὲν τὴν φθά-
[νει.

Τρεῖς ἐφρύαξαν Δυνάμεις κι' ἐμελέτησαν καινὰ,
κι' ἐγίνε βοή καὶ κρότος
ποῖος νὰ μᾶς δανείσῃ πρῶτος,
ποῖος νὰ ρίξῃ τὸν παρὰ του μὲς 'στὸν ἄδειο κορβανᾶ.

Πάρτε 'φώναζαν κι' ἐκεῖνοι, πάρτε μᾶς 'φώναζαν κι' ἄλλοι,
μὲ τὰς τόσας προσφορὰς τῶν μᾶς ἐπῆραν τὸ κεφάλι,
νὰ παράδες μὲ τὴν φοῦκτα, νὰ χρυσάφι μετρητό,
χρεωλύσιον καὶ τόκος δηόμις τοῖς ἑκατό.

Κι' ἂν 'μποροῦσαν αἱ Δυνάμεις ἄς ἐφέροντο κι' ἄλλῶς,
τόπος ὅπως τὸν 'δικό μας, ὅσο νᾶναι ψωραλέος,
τὰς φυλὰς τῶν ἰσχυρῶν
θὰ κεντρίξῃ καὶ τὰ γένη,
κι' ἀπὸ χάος συμφορῶν
πάντοτ' εὐτυχῆς θὰ βγαίῃ.

Μὴ νομίζετε ποτέ σας, τέκνα γενεῶν γενναίων,
πῶς τὸ δάνειον τὸ νέον
εἶναι τάχα τῆς Εὐρώπης ἐλεήμων προστασία,
γενναιοσύνης καὶ θυσία,
εἶναι μόνον ἓνα χρέος καὶ καθήκον πρὸς ἡμᾶς,
ποῦ καμμία 'στὴν φευγάλα δὲν μᾶς 'πέρασε δρομάς.

Δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, δι' αὐτὴν τὴν καλοσύνην,
παντελῶς δὲν χρεωстоῦμεν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην,
ἀλλ' ἐκεῖνοι, ποῦ τὰ κράτη τῶν χρημάτων κυβερνοῦν,

πρέπει νὰ μᾶς λιβανίζουν καὶ νὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν,
ποῦ γι' αὐτοὺς τιμῆς καὶ δόξης ἐπανετέλειεν ἡμέρα
κι' ἐδανείσθῃ τὸν παρὰ τῶν ἡ μεγάλη κανονιέρα.

Κι' ὁ παρὰς τῶν ἐτιμήθη, μὰ κι' αὐτοὶ 'στὴν ἱστορίαν
θὰ γραφοῦν ὡς δανεισταὶ μᾶς μὲ τὴν πρῶτην εὐκαιρίαν,
τοῦτο θάνατι δι' ἐκείνους ἀνταπόδοσις μονάχη
κι' ἐμπροστὰ σέ τέτοια δόξα κάθε τόκος τύφλα νάχη.

Κι' ἂν καὶ πάλιν κατεδέχθῃ τῆς εὐκλείας ἡ μουφλοῦζα
νέον δάνειον νὰ πάρῃ,
νὰ τῆς τὸ χρωστοῦν καὶ χάρι
καὶ νὰ στέκουν 'μπρὸς τῆς σουζᾶ.

Κι' ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ Τοῦρκοι, κι' ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ Φράγ-
κι' ἡ προστάτις Ἑγγλιτέρα, ποῦ μᾶς κάνει τὴν πλουσία, [κοι,
πῶς τὸ δάνειον ἐκεῖνο δὲν τὸ πέρνομε γι' ἀνάγκη,
μὰ τὸ πέρνομε μονάχα γιὰ νὰ δειξῶμε θυσία.

Θοδωράκη, γειὰ χαρὰ,
γειὰ σου, γέρο Σακαράκα,
ποῦ μὲ τρίτο πατατράκα
μᾶς ἐχόρτασες παρὰ.

Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο ; χθὲς ἀκόμη φουκαράδες
μ' ἓνα πόλεμο φευγάλας νὰ κλωτσῶμε τοὺς παρὰδες.

Χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς εὐδαίμων,
τῆς Ἀλάσθας γῆ θὰ γίνῃς...
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
καὶ μ' ἐλὴν καὶ μὲ μπαρουτι
πάντα κέρδη, πάντα πλοῦτη.

Ἄστε τὴν τὴν κανονιέρα... ἄστε νά'ζι, ἄστε πάρο,
ποῦ θαρρεῖς πῶς παίζει μὰ σου καὶ κτυπᾷ μὲ Ρήγα κι' Ἀσσο.

Ἄστε πῶς ποῦ κρατᾷ
μὲ τὸ τρύπιον τῆς τσαρούχι,
κι' ἀπὸ πίσω δυνατοὶ
σπρώχνονται κεφαλαιοῦχοι.

Νά παράδες, δός μας δόξα, και τῆς βγάζουν τὸ καπέλο,
πάρτους, τζάνουμ...δὲν τοὺς θέλω.
Ἔλα τώρα καταδέξου, και τὴν σφίγγουν μὲ τὸ ζόρι
γιὰ νὰ δανεισθῇ ξανά,
πλὴν ἐκεῖν' ὑπερηφάνως τὴν ἀσπίδα μὲ τὸ δόρυ
κρούει σὰν τὴν Ἀθηνᾶ.

Τὰ λεφτὰ δὲν μᾶς σκοτίζουν και δὲν δίνομε λεφτὸ...
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, πολεμάρχοι και δρομεῖς,
γιὰ νὰ γίνη πανηγύρι μὲ τὸ δάνειον αὐτὸ,
τὰ μισὰ νὰ φῶν οἱ Τούρκοι, τὰ μισὰ νὰ φᾶμ' ἐμεῖς.

Μὲς 'στὰ χάλια τὰ πολλὰ
τὰ κατὰφερε καλὰ
ὁ Ζαήμης ὁ μουγγός,
πούναι πρόβλημα Σφιγγός.

Ἐνας πόλεμος 'δικός μας τί παράξενα δὲν κάνει!...
τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας τὰ ζητοῦν Ἀμερικάνοι,
και γιὰ πρώτη προσφορά
δίνουν μπόλινο παρὰ.

Μὰ 'στὸν Πρόεδρόν των λέμε : «μὲ τί τόλμην τώρα, χάχα,
τὰ πλεούμενα γυρεύεις τῶν Ρωμηῶν τὰστακομάχα ; »
Ὅρσε 'στους Ἀμερικάνους...εἶδες θράσος, εἶδες τρόπο ;
θέλουν ἑτοιμὴ τὴν δόξα νὰ τὴν εὗρουν δίχως κόπο
και ζητοῦν ἀπ' ἐδῶ πέρα
γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς φοβέρα.

Γιατί ξέρουν ὅτι μόλις ἀκουσθῇ 'στους Ἰσπανιόλους
πῶς ἀντίκρου των θὰ βροῦνε τῶν Ναυμάχων μας τοὺς Στόλους,
μὲ κεχριμπαρένια μούρη
θὰ τὸ κόψουνε κουμπούρι.

Σὶρ Μάκ-Κίνλεϋ μεγάλε,
μέσ' ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλε
πῶς θὰ γίνη τέτοια χάρις
μ' ὅση λίρα κι' ἂν 'ξωδέψης,
και τὴ βόλτα σου νὰ πάρης
κι' ἄλλου Στόλους νὰ γυρεύης.

Δὲν 'τρομάξαμε τρεῖς μῆνες τὸν Χαμίτ και τὴν Εὐρώπην
γιὰ νάλθῃς ἐσὺ κατόπιν
ν' ἀγοράσης ὅσα κι' ὅσα τὰ πλωτὰ τὰ τιμημένα
και μνημόσυνο νὰ κάνῃς μὲ τὰ κόλλυθα τὰ ξένα.

Δὲν πουλεῖται τέτοια δόξα, ποῦ θὰ μείνῃ γιὰ καιρὸ,
κι' ἂν σκορπίσης ἐδῶ μέσα τὰ δολλάρια σωρὸ,
δὲν ἀξίζει παραδάκι μία δόξ' ἀγορασμένη,
μὲ τὰ χέρια τὰ 'δικά σας πρέπει νάναί καμωμένη,
κι' ἔτσι τότε θάχῃ κύρος κι' αὐθεντεῖαν σὰν κι' ἐκεῖνη,
ποῦ 'λυσάξατε 'δική σας μὲ δολλάρια νὰ γίνη.

Τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας δὲν τὰ κάνομε θυσία
και ποτέ σας μὴ θαρρῆτε πῶς θὰ 'βγοῦν δημοπρασία.
Σὶρ Μάκ-Κίνλεϋ κλεινέ,
φίλε κι' Ἀμερικανέ,
μὴ παράπονο τὸ πάρης και πικρὸ μὴ σοῦ φανῇ...
τέτοιος Στόλος δὲν πουλεῖται σὰν Ἀμερικὰς πανί.

Πέρνα Σαλαμίνο βράχους,
πέρνα, Στόλε τῶν παιάνων,
και δὲν εἶσαι γιὰ Ναυμάχους
παλαδῶν Ἀμερικάνων.

Κι' ἂν ποτὲ τὸ κράτος πάθῃ παρ' ἑλπίδα βουλιμῖαν
κι' ἐκ τῶν κανονιοφόρων δὲν θὰ δώσωμεν καμμίαν.
Ναί, Μάκ-Κίνλεϋ μεγάλε, τῆς Οὐάσιγκτων πολίτα,
δὲν σὰς δίνομε τὴν Ἀλφα, δὲν σὰς δίνομε τὴν Βῆτα,
μήτε Γάμα, μήτε Δέλτα, κι' ἦν δὲ λῆς λαβὴ μολὼν
μοναχὰ τὴν Ἐψιλόν.

Ὅλ' οἱ ξένοι τί κουτάβια,
δοῦλοι τῶν Ρωμηῶν θὰ γίνουν,
ἀπ' ἐδῶ ζητοῦν καράβια,
κι' ἀπ' ἐκεῖ παρὰ μᾶς δίνουν.

Κι' ἡ μουφλοῦζα ραχατεύει
μὲς 'στὰ κέρδη, μὲς 'στους πλοῦτους,
κι' ὁλοένα παζαρεύει
καὶ μ' ἐκείνους και μὲ τούτους.

Δός του και σκορπίζει φῶτα
και σεπτὰ γυρίζει νῶτα
μία 'στους Ἀμερικάνους κι' ἄλλη μιά 'στους Τούρκους
κι' ἔμπροστὰ τῆς τοὺς κυττάζει σὰν τοῦ δρόμου ψωμί.

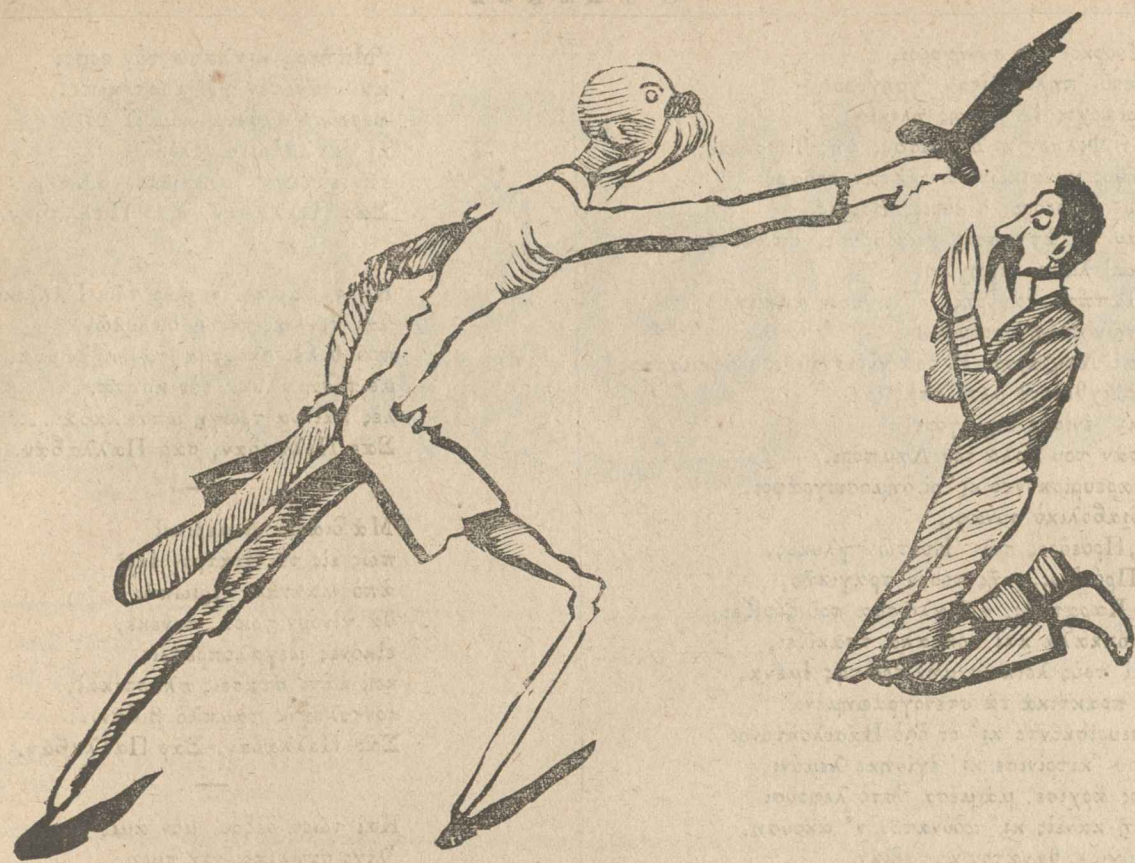
Ζήτησιν μεγάλην ἔχει και γι' αὐτὴν καυχᾶς μερῖκι,
κι' ὁ Σὰρ Πελλαδᾶν ὁ Γάλλος
εἰς τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο Ὑ τὸ βῆμα
τόδ' ἐπρόφερε τὸ ρῆμα,
πῶς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
τῶν μαχῶν και τῶν κινδύνων,
κι' ἂν μᾶς δείχνουν μπαλωμένα και γυρνὰ τὰ πισινὰ
μὰ κατὰγοντ' ἐκ τῆς ράτσας τῶν Θεῶν τῶν ἀθανάτων.

Καλὲ βέβαια, τί λόγος !...δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς
τῶν Θεῶν τοὺς συγγενεῖς,
κι' ὅλοι σήμερ' ἀλαλάζουν πῶς οἱ γόνοι των γιγάντων
μὲ Θεοὺς θὰ συγγενεύουν, και μὲ τὸν Ἑρμῇ προπάντων.

Μὰ κι' ἐγὼ 'στὸ βῆμα τοῦτο τῶν στομάτων των χρυσῶν
ξεφωνίζω σὺν τοῖς ἄλλοις μὲ φωνὴν διὰ πασῶν :
«Δόξα 'στὸ συγγενολόγι τοῦ παλῆου Θεοῦ τοῦ ψεύτη,
ποῦ γελῶντας θυμιατίζει μ' ἀσημένιο θυμιατὸ
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης τὸν Ἑρμῇ τὸν πρωτοκλήτη
και 'στὴ βράσι τοῦ πολέμου τὸν Ἑρμῇ τὸν φτερωτὸ».

Ὁ Σακαράκας Θεοδώρης,
ὁποῦ τὸν βλέπεῖς κι' ἀπορεῖς.

Ἀκολουθεῖτε, Στρατεύματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου,
σημαίνει κρίσεως μεγάλης ὥρα,
σβάρνα τάνῃσι μου κι' ὅλους τοὺς πέρνω,
τῆς σακαράκας σας και πάλι φάρα,
'στ' ἄρματα κι' ἐφοδὸς γιὰ τὸ Κουβέρνο.

Ἐπιστρατεύω τοὺς Κορδονατοὺς,
τοὺς κοιλαράδες και ντιλικάτους,
στέλλω μηνύματα, φουσῶ τρουμπέταις,
και πάω κι' ἔρχομαι μὲ τῆς μπαρμπέταις.

Νέου πολέμου κακοὶ μπελάδες,
ἐπῆρα δρόμο, δὲν σταματῶ,
Σταυραετοὶ μου φουσταναλάδες
μᾶς μὲ τὸν γέρο Σταυραετὸ.

Δώστε μου κράνος, δώστε μου κάσκα,
βάλτε μου φέσι τοῦ κύρ Παλάσκα,
φέрте βλαχόκαλτσαις και λιάραις τρέλλα,
φέрте τοῦ Μπούτουνα τὴν φουστανέλα.

Και σὺ, Κομνᾶ μου, βγάλε τὴν κλᾶρα,
ποῦ νὰ τοὺς πιάσῃ κρύα τρομάρα.
Ἐκ τῶν περάτων γιὰ τὴν Θεodώρα
σύρτε μὲ ζῆλον και μὲ σπουδὴν,
ἀλλ' ὁμοῦς κρῖμα ποῦ λείπει τώρα
κι' ὁ Τούρκος Μπέης, ὁ Πετρεδδὴν.

Ἄν εἶχα τύχη 'στὴ στρουγγα μέσα
νὰ ξαναγύριζε, θάλλαζα σχῆμα,
μὲ τάντεριά του και μὲ τὴν φέσα
θάβγαῖν' ἀγνώριστος 'ψηλὰ 'στὸ βῆμα.

Και δὲν θὰ γινώριζε κανένα κόμμα
τὸν Θεοδώρη, τὸν Θεοδωρῇ,
κι' ὅλοι των θάβγαῖν μὲ χάσκον στόμα :
«ποῖος νάναί τοῦτος μὲ τάντερί ; »

Κάτω τάνῃσι μου...νὰ! γονατίζει
κι' ἔλεος, Θεῖε μου, σιγὰ ψελλίζει.
Ἄδικος κόπος, λόγια χαμένα,
τόσο Κουβέρνο φθάνει γιὰ σένα.

Κι' ὡς τὴν ἂν σ' ἄφινα μὲς 'στὸν Νυμφῶνα
κι' ἀπέξω 'λίμαζα μὲ τὴν Κορδὸνα,
θαρρῶ πῶς ἦτανε σπουδαῖο φιάσκο
σὺ νὰ κορδώνεσαι κι' ἐγὼ νὰ χάσκω.

Νὰ ξαναμείνης μὴν τὸ πιστεύσης
και ξαναγύριζω τὰς κατοπτεύσεις.
Κάτω τάνῃσι μου κι' ἐμένα ζήτω,
πέφτουν ὀδίδες γιὰ δοκιμὴ,
πάει τὸ δάνειον, κι' αὐτὸ φινίτο,
και τὸ Κορδόνι θέλει ψωμί.

Βλέπω τριγύρω τοὺς Κορδονίτας
μὲ διαθέσεις σπαρακτικὰς,
ρίξε, μοῦ λένε, και τὰς ὀδίδας,
τὰς λεγομένας ἐνσκηπτικὰς.

Ἀνῆψι δόλιο, σὺρε και κλάψε,
μᾶς, Ἀσημάκη, μᾶς, Ἀχιλλέα,
και σὺ «Πρωῖα» τὴν νίκην γράψε
μὲ τὰ στοιχεῖα τὰ κεφαλαῖα.

Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

Φ. — Ἦμουν 'στὴ δίκη, Περικλῆ, κι' ἐπῆγα νὰ κρεπάρω,
κι' ἦσαν ποῦ λὲς ὁ Σταθάρης, ὁ Νέρης, ὁ Ζαχάρω,

ἐνορκοὶ καὶ συνήγοροι,
 ποῦ 'πληλαλοῦσαν ἡγήγοροι,
 πολὺς λαὸς κυρίαρχος ἐκ πάσης ἡλικίας,
 ὁ καροτσέρης, ἡ Φιλίω, καὶ ὁ Πρέσβυς τῆς Τουρκίας,
 παρὴν καὶ πλῆθος γυναικῶν σὰν νᾶταν σουαρές
 καὶ τῶν ἐνόρκων Πρόεδρος ὁ κύριος Βορρές,
 οὐ μὴν παρῆσαν καὶ ἄττασέ, χειροῦργοι, σπαθοφόροι,
 καὶ ἄλλοι δικηγόροι,
 πρὸς δὲ καὶ ὁ Παππαλεξανδρῆς, συνήγορος ἀκάματος
 τῶν κατηγορουμένων,
 ποῦ λέγεται καὶ Λαγιαρνῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ τοῦ δράματος,
 παυχθέντος μετ' ἐπαίνων,
 καὶ ἐνίοτε δημηγορεῖ
 σὰν τοῦ Ζολᾶ τὸν Λαμπορί.
 Πρὸς τούτοις παρευρίσκοντο καὶ οἱ δημοσιογράφοι,
 διαβολικὸ συνάφι,
 ὁ δὲ Σπιθάκης, Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν γλυκύς,
 ἦτο τῆς οἰκῆς Πρόεδρος, τῆς τόσον τραγικῆς,
 Εἰσαγγελεὺς ὁ Καρατζᾶς, μιὰ γλῶσσα ποῦ ξιφίζει,
 ὅπου δὲν ἔχει κόκκαλα καὶ κόκκαλα τσακίζει,
 ἂν θέλῃς δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς μὴν ἐρωτᾷς ἐμένα,
 μὰ διάβασε τὰ πρακτικὰ τὰ στενογραφημένα.
 Οὐχ ἦττον παρευρίσκοντο καὶ οἱ δὲ Βασιλοκτόνοι
 καὶ ἡ μούρη μου 'κιτρίνισε καὶ ἐγίνηκε λεμόνι,
 καὶ ἡ οἰκὴ τέλος ἄρχισε, μὰ μέσα 'στὸ λεφοῦσι
 ἀδύνατον νὰ 'δῇ κανεὶς καὶ ἀδύνατον ν' ἀκούσῃ.
 Θάνατος ἐπτερύγιζε, θανάτου καταδίκη,
 καὶ ἐπάγωνε τὰ μέλη μου μυστηριώδης φρίκη,
 καὶ ἐνόμισα πῶς ἔβλεπα 'μπροστά μου λαιμοτόμον
 καὶ δίπλα τῆς τὸν δῆμιον, ἐκτελεστὴν τῶν νόμων,
 καὶ τοῦ Καρδίτσ' ἡ κεφαλὴ μακρὰν ἀπὸ τὸ σῶμα
 ξεκόλλησε, βρέ Περικλῆ, μ' ἐκεῖνο τὸ μαχαίρι,
 καὶ ἐγὼ σφαδάζων ἔτρεξα πρὸς τὸ σφαδάζον πτώμα,
 καὶ ἐπίασα τὸ κεφάλι του μετ' ὁ δεξιὸν μου χέρι,
 καὶ ἤθελα, Περικλέτο,
 νὰ κάνω τὸν Ἀμλέτο,
 καὶ τῶβλεπα καὶ τῶβλεπα χωρὶς νὰ με κυττᾷ
 καὶ τοῦπα εστραβοκέφαλο, τί τᾶθελες αὐτὰ,
 καὶ μετ' ὁ Στέμμα τᾶβαλες, τὸ μόνο μας ἐφόδιο;
 'βρῆκες καὶ σὺ τὴν ἐποχὴ νὰ κάνῃς τὸν Ἀρμόδιο.
 Τέτοια μὲ τρόπο τοῦλεγα καὶ τᾶχα σὰν χαμένα,
 ὅταν αὐτὸ μ' ἐκύτταξε μετ' ἄγρια γουρλωμένα,
 καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, τὸ λέγω καὶ ριγῶ,
 μ' αἶμα 'στὰ μούτρα μ' ἔφτυσε, μὰ τῶφτυσα καὶ ἐγὼ,
 καὶ κατὰ γῆς τὸ πέταξα καὶ ἐγύρισα 'στὸ σπῆτι μου
 νὰ 'δῶ καὶ τὴν φαμήλια μου καὶ σὲ τὸν συμπολίτη μου.
 Π. — Γιὰ δίκη τίποτα δὲν λές, σαλιάρη τοῦ διαβόλου.
 Φ. — Τὸ τί συνέβη κατ' αὐτὴν δὲν ἄκουσα καθόλου,
 καὶ μήτε τὸν συνήγορο τὸν Παππαλεξανδρῆ,
 ποῦχει μιὰ γλῶσσα καθὼς λένε σὰν σπῆκα μετ' ἐντρί.
 'Ενόμιζα τριγύρω μου πῶς βούζαν τὰ πλῆθη,
 καὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ μου τρόμου
 μοῦ φάνη καὶ 'στὸ Λαγιαρνὶ σφαγὴ πῶς ἐπεβλήθη
 διὰ τῆς λαιμοτόμου.
 Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ, σαστίζω καὶ τὰ χάνω,
 σὲ τραγικὰ δὲν ἔρχομαι, γιὰ τραγικὸς δὲν κάνω,
 καὶ εἶναι γιὰ 'μένα τούρτουρας ὁ μαχαίρας ὁ δῆμιος
 ὅσο καὶ ἂν εἶναι προσήνης, ὅσο καὶ ἂν εἶναι τίμιος.
 Π. — Καὶ ἐγὼ 'στὰ μούτρα σου φυσῶ,
 εἶσαι τσιφούτης Χιώτης...
 'πῆγα ποῦ λές 'στὸν «Παρνασσό»
 ν' ἀκούσω Γάλλον πρώτης
 καὶ ἕνα ξενόγλωσσον χαδᾶν...
 Σὰρ Πελλαδάν, Σὰρ Παλλαβάν.

'Μπῆκα, κι αλάρω τὸν σοφὸ,
 καὶ σὰν τὸν χάχα στέκω...
 φοροῦσε σμόκινς κὼμ ἰλ φὸ
 καὶ ἄτλαζωτὸ γελέκο
 σὰν εὐγενής, σὰν μὲν βιβάν...
 Σὰρ Πελλαδάν, Σὰρ Παλλαβάν.

Κι' ἡ σὰρ καὶ ἡ μὰρ τῶν Γαλλικῶν
 καὶ τῶν ἀφράτων θηλυκῶν,
 ποῦ θέλει σκέρτσα σὰν καὶ αὐτὰ,
 μετ' ὅση γλύκα τὸν κυττᾷ,
 λές καὶ νὰ τρώγῃ μπακλαβάν...
 Σὰρ Πελλαδάν, Σὰρ Παλλαβάν.

Μὰ διαδίδουν μερικοὶ
 πῶς εἰς τὸ Θέατρον ἐκεῖ
 ἀπὸ μαντάμ περιωπῆς
 θὰ γίνουν τῶρα, τενεκὲ,
 εἰκόνες μεγαλοπρεπεῖς
 καὶ κάτι στάσεις πλαστικαὶ,
 κοντολογίᾳ ταμπλό βιβάν...
 Σὰρ Πελλαδάν, Σὰρ Παλλαβάν.

Καὶ τώρα δέξου, μὲν ἀμὶ,
 'λίγο στηλιάρη γιὰ τιμὴ,
 καὶ στάσεις πλαστικὰς λαβὲ
 'στῆς σάλας σου τ' ὀπαρᾶν,
 καὶ λέγε σ' ὅλους, παλαβὲ,
 Σὰρ Πελλαδάν, Σὰρ Παλλαβάν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Δευτεραίου τοῦ γιᾶτροῦ λαμπρὸν Δαμαλίστηριον,
 γνωστὸν εἰς πάντα κύριον,
 τυχὸν δ' ἐπαίνων δαφιλῶν καὶ ζηλευτῶν βραβείων,
 ἡ δαμαλὶς τοῦ ξακουστῆ,
 καὶ ὅποιος μ' ἐκείνην μολίασθῇ
 θὰ φασκελῶν τὴν 'βλογιὰ καθ' ὅλον τοῦ τὸν βίον.
 'Εκεῖ μοσχάρι πάντοτε προσμένει διαλεκτό,
 'στοῦ Προαστείου τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ὀκτώ.

'Εφημερίς Παγκόσμιος καὶ Νομισματικὴ,
 ἐκδίδεται ταύτης Χρὶστ καὶ Μπαρτ, τετράκις δὲ κατ' ἔτος
 θὰ βγαίνει περισπούδατος καὶ ἐπιστημονικὴ
 δι' ὅλα τὰ νομίσματα τῆς γῆς ἀνεξαιρέτως.
 Εἰς διαλέκτους τέσσαρας θὰ γράφεται συγχρόνως,
 Διευθυντὴς δ' ἄριστος ὁ Γιάγκος ὁ Σδορῶνος.

Τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννίου τοῦ «Λεωνίδα Νίκη»,
 μιὰ κωμῶδια πρώτης καὶ πρᾶγμα τεταρτίκι,
 πολλάκις διδαχθεῖσα καὶ ἔδω καὶ ἄλλου μετ' ὅσον
 καὶ πάντοτε τυχούσα τὸν θρίαμβον τὸν πρώτον.

Σίγμα Γιαννιτσιπούλου ποίημα πλήρες κάλλους,
 «ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμον», παθῶν ἐγκρύπτων ἀλόους.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς
 'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.